

Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου (Αγ. Νικόλαος Καβάσιλας)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 13 Αυγούστου, 2011

Κανείς νομίζω δεν αγνοεί ότι σπουδαιότερος αγώνας ρητορικής εγκωμιαστικού λόγου δεν μπορεί να υπάρξει από αυτόν εδώ, εάν βέβαια ήθελε προσπαθήσει κανείς να τηρήσει τα καθιερωμένα και πρέποντα. Εγώ προσωπικά δυσκολεύομαι τόσο περισσότερο να επιδιώξω στην προκειμένη περίπτωση τον πρέποντα λόγο, όσο νομίζω ότι όλοι μεν οι άνθρωποι οφείλουν ασφαλώς αυτό τον άθλο των εγκωμίων προς την Παρθένο, πλην όμως ούτε είναι καν δυνατόν να ελπίζουν ότι θα ανταποκριθούν με τα εγκώμιά τους στο μεγαλείο της πραγματικότητας. Γι' αυτό ακριβώς δεν είναι δυνατόν να μας κατηγορήσουν για τόλμη. Γιατί πού υπάρχει τόλμη; Το να καταπιάνεται βέβαια κανείς με υψηλά θέματα και να εγκαταλείπει την προσπάθεια εμπρός στο ενδεχόμενο μιας ήττας δεν θα ήταν λογικό. Πράγματι κανείς απολύτως δεν θα μπορούσε να κατηγορήσει όσους υστέρησαν στον αγώνα τον οποίο κανείς δεν είναι δυνατόν να κερδίσει. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να χαρακτηριστεί υποχώρηση ή ήττα ό,τι είναι έκτος ευθύνης και κατηγορίας; Αφού λοιπόν προσήρμοσα το λόγο με τις δυνάμεις μου, θα πλέξω το εγκώμιο της Παρθένου, προσθέτοντας ότι δεν το επιχειρώ αυτό για να κάμω γνωστές στους ακροατές τις χάριτες της Παρθένου που τυχόν αγνοούν, γιατί δεν υπάρχει κανείς που θα μπορούσε ν' αγνοήσει το κοινό αγαθό, αλλά για να κάμω, με την ανάμνηση της αιτίας της σωτηρίας μου, καλύτερη την ψυχή, σε όσους βέβαια είναι τούτο δυνατόν, αφού θυμηθώ και τη δική μου σωτηρία. Γιατί γι' αυτόν ακριβώς το λόγο μου φαίνεται ότι όλοι ύμνησαν την Παναγία και δεν υπάρχει κανείς που να μην έκαμε αυτόν τον αγώνα, επιτυγχάνοντας βέβαια άλλος λιγώτερο και άλλος περισσότερο το σκοπό του. Γιατί είναι πολυύμνητη η Παρθένος όχι μόνο αφότου γεννήθηκε, αλλά και πριν ακόμη χαρισθεί στους ανθρώπους.

Διαβάστε ολόκληρο το κείμενο πατώντας [εδώ](#)